

τενόησαν ὅτι ὁ Ἀξὲλ δὲν θ' ἀποθάνῃ, ὅτι ἡ Μαύρη Παρθένος συγκινηθήσεται ἐκ τῆς γενναιοφυχίας αὐτῶν καὶ ὅτι ἦσαν ἄξιοι νὰ ζήσωσι καὶ μάλιστα ν' ἀγαπῶνται, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ μέγα καὶ μόνον τοῦ βίου εὐτύχημα.

Καὶ ἐπλήρου αὐτὴν ἐρωτήσεων :

— Πῶς ἡδυνήθης νὰ ἔλθῃς; Αὕτη εἶναι λέμβος τοῦ Χριστιανοῦ, δὲν ἔχει οὕτως; Ὁ Χριστιανὸς λοιπὸν σὲ ἀφῆκε ν' ἀναχωρήσῃς; . . . Ὅποια φοβερὰ νύξ! Ἄ! Φρίδα! ἐν ἐγνωρίζεις ὅπου σὲ ἀγαπῶ!

Δὲν γνωρίζω τί ἄλλα ἐλέχθησαν, προσέθηκεν ἐν τέλει ὁ φιλλανδὸς ἀλιεύς τὴν πρῶαν ὁμῶς, ἅμα ὡς ὁ ὠχρὸς ἥλιος τοῦ δεκεμβρίου ἐνεφανίσθη ἐν τῷ ὀρίζοντι, ἡθέλησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν, ἀλλ' ἡ ἐπιστροφὴ ἦτο ἥτον αἰσία, διότι τὸ σκάφος αὐτῶν συνετρίβη μεταξὺ δύο γίγαντιαιῶν ὀρέων πάγου. Ἀνυπόμονοί τινες ἀλιεῖς ἐπὶ μακρὸν ἔβλεπον τὴν ἐγκαταλειμμένην μικρὰν λέμβον νὰ ἐπιπλέῃ ὡς σύντριμμα ἐν μέσῳ τῶν πύγων καὶ εἶτα νὰ ἐξαφανισθῇ πρὸς βορρᾶν . . .

Ἡ Φρίδα καὶ ὁ Ροβέρτος ἐξέλιπον πλέον.

Καθὼς ἀφορᾷ εἰς τὴν Μαύρην Παρθένον, αὕτη ἐξεπλήρωσε τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Ὁ μικρὸς Ἀξὲλ ἰάθη καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ κακὴ μοῖρα τοῦ Λιγδομάρκην ἀπεσκορακίσθη, διότι ἡ τοῦ βράχου Παρθένος δὲν ἀπῆτει πλέον ὡς πρότερον ἐτήσιον θῦμα, καὶ ἥδη οὐδεὶς πλέον ὑφίσταται φόβος.

Ο ΕΜΠΙΣΤΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

II.

Ὅτε ὁ Σερὰν ἐκ τῆς κρηπίδος τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ εἶδεν ἀπερχομένην τὴν ἀμαξοστοίχιαν, ἥτις ἀπέφερε τὸν στρατηγὸν μετὰ τῆς συζύγου του, ἐλυπήθη πρᾶγματι σφόδρα. Καὶ ἀληθῶς, ἀπουσία ἐξ ἐβδομάδων ἡτό τι, ὅπερ δὲν ἡδύνατο ἀλλ' ἡ νὰ θλίψῃ αὐτόν, διότι ἡγάπα πολὺ, ὑπέροχον τὴν ὥραιαν κόμην. Πρὸ πάντων ἡγάπησεν αὐτὴν ἐξαιρετικῶς κατὰ τὰς πρώτας δέκα πέντε ἡμέρας, αἵτινες παρηκολούθησαν τὴν ἀμοιβαίαν ἐξομολόγησιν.

Ὁ Κάρολος Σερὰν δὲν ὤμοσεν ἔρωτα πρὸς τὴν Μαρίαν, διότι προσεχώσθαι ἔμενε χήρα καὶ πλουσιωτάτη. Ἀποδῶμεν αὐτῇ τὴν δικαιοσύνην ταύτην ὅτι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας δὲν ἐσκέφθη οὔτε τὸν πλοῦτον, οὔτε τὴν χηρείαν. Εἶχε μόνον εὐρεῖ γυναῖκα κομψήν, πλήρη θεληγέτρων, ἡπιωτάτου χαρακτῆρος καὶ σχεδὸν ἄγευστον τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, πέραν τοῦ σημείου ὅπερ δύναται τις μόνος νὰ φαντασθῇ, καὶ ἐκολάκυσεν αὐτὴν ἐν πλήρει σεβασμῷ καὶ πιφυλακτικότητι, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν μόνον τρόπον ἐπιτυχίας παρὰ τιμῇ γυναικί.

Οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ Κάρολος εἶχε σκεφθῇ περὶ τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἡδύνατο νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὸν γέροντα αὐτοῦ συγγενῆ, ὅστις ἤτε χειρίζετο αὐτόν ὡς υἱόν, οὔτε περὶ τῆς ταραχῆς καὶ τῶν τύψεων, ἃς ὁ ἔρωσ αὐτοῦ ἡδύνατο νὰ γεννήσῃ παρὰ τῇ νεαρᾷ γυναικί. Ἐὰν πᾶς τις ὤφειλε νὰ σκέπτηται ταῦτα, τότε ὁ βίος θὰ ἦτο ἀφόρητος. Καὶ ἔπειτα πρὸς τί;

Ὅτε ὁμῶς εἰς ἀπάντησιν τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ ὡς ὑποφθίου, εἶδε τὴν Μαρίαν ὠχρίωσαν, εἶτα ἀδυνατοῦσαν, ἀποφεύγουσαν αὐτόν καὶ τελευταίον δεικνύουσαν πάντα ἐκείνα τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, τὰ προδίδοντα γυναῖκα παλαιούσαν κατὰ ζωηροῦ πᾶθους, ἀπέβη ὑπερόφανος καὶ ἐλυπήθη σφόδρα ἰδὼν τὰ πράγματα νὰ περιπλέκωνται. Εἶναι λίαν κολακευτικὸν νὰ ἦναι

τις ἀντικείμενον ἀληθοῦς ἔρωτος, ἀλλ' ἐξ ἴσου εἶναι ἐνοχλητικόν.

Ἐνεκα τούτου ὡς ἀνῴηεν μῆνυμα ἀπεδέξατο τὴν εἰδήσιν ὅτι ὁ στρατηγὸς ἦτο ἀσθενὴς καὶ ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θὰ ἔβλεπε τὰ φυτὰ τῆς ἀνοιξέως ἀνθίζοντα.

«Τὴν νυμφεύομαι! εἶπε καθ' ἑαυτόν, ποῖα λαμπρὰ δουλειὰ καὶ ποῖα ἀξιολάτρευτος γυνή!»

Δὲν ἠναγκάσθη νὰ τροποποιήσῃ μεγάλως τὴν συμπεριφορὰν του, διότι οὐδέποτε ἡ Μαρία ἡδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἀνδρὸς ἐξομολογηθεὶς ἔρωσ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ἄλλον σκοπὸν ἢ τὸν γάμον, ἀπομεμακρυσμένον μὲν ἔτι, ἀλλὰ πιθανόν ἐν τῷ μέλλοντι. Ἦκουσε λοιπὸν αὐτὸν ἐν σιγῇ καὶ ἡ συνδιχλεύς αὐτῶν ἐπερατώθη διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων, ἃς ἐπρόφερε τρέμουσα, ὥσπερ ἐξέφερε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ στρατηγοῦ.

— Εἶμαι ἰδική σου ἐνόσω ζωὴ καὶ αἰωνίως.

ἴσως θὰ φανῇ παράδοξον, εἶναι ὁμῶς ἀφ' ἐτέρου βέβαιον ὅτι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ Καρόλου ἡ Μαρία ἀπώλεσε πολὺ ἐκ τῶν θεληγέτρων, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγένετο βέβαιος ὅτι θ' ἀνῆκεν αὐτῇ διὰ βίου. Δὲν ἦτο πλέον ὥραιον πάθος συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν παρομαρτουσῶν τρικυμιῶν καὶ τῆς θελκτικωτάτης εἴτα γαλήνης, ἀλλ' ἦτον ἄρραβὼν συνήθους ἀσπῶν. Ἡ ἀπρόσβλητος τιμιότης τῆς γυναικὸς καθίστα ἀδύνατον πᾶσαν τολμηρὰν προσβολήν.

Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ἣν δὲν ἡδύνατο βεβαίως ν' ἀποκαλέσῃ τις συνένωσιν, ὁ Οὐβέρτος δὲ Ριβελαὶ ἔλαβεν ἐξαίφνης γνῶσιν ἐκείνου, ὅπερ θὰ προετίμα νὰ ἀγνοῇ.

Μετὰ λεπτοτάτης διπλωματικῆς τέχνης ἐπλησίασε τὸν φίλον του καὶ ἤρξατο νὰ σπουδάζῃ αὐτόν ἐκ τοῦ πλησίον. Ἐν τῷ κόσμῳ οἱ ἄνθρωποι ἀποβαίνουν φίλοι διὰ ν' ἀγαπῶσι πλειότερον ἀλλήλους, ἀποκαλοῦσιν ἀλλήλους «ἀγαπητέ», καὶ ὁμῶς οὐδαμῶς ὁ εἰς φροντίζει περὶ τοῦ ἄλλου. Οἱ δύο νέοι ἦσαν τοιοῦτοι φίλοι, ἐπομένως ὁ Οὐβέρτος ἀπεφάσισε νὰ ἐξερευνήσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου, εἰς ὃν ἐθέλουσίως παραδίδοτο ἡ γυνή, ἣν ἐκεῖνος θὰ ἡγάπα τόσον τρυφερῶς καὶ τόσον εὐγενῶς.

Ἡ ἐργασία αὕτη δὲν ἦτο περίπλοκος, ὡς οὐδ' ὁ χαρακτῆρ τοῦ Σερὰν.

Μετὰ παρέλευσιν ἐξ μολὶς ἐβδομάδων ὁ Οὐβέρτος ἐσχημάτισε τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ νεαρὰ κόμησσα συζευγνυομένη τὸν νέον, ὃν ἐξελέξατο, θὰ συνωμολόγῃ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀσύμφορον συναλλαγὴν. Κατὰ τὸ αὐτὸ ὁμῶς διάστημα ἡ Πρόνοια, ἥτις ἔχει ἐπίσης ἐνίοτε τὰς κωμικὰς αὐτῆς φαντασιοπληξίας, ἐπανάφερεν εἰς Παρισίους τὸν στρατηγὸν οὐχὶ ἐτοιμοθάνατον, ὡς εἶχον ὑποθέσει πάντες οἱ ἰδόντες αὐτόν ὅτε ἀνεχώρει εἰς Βισύ, καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ ἱατροῦ συμπεριλαμβανομένου, ἀλλὰ σπουδαίως ἀναρρώσαντα καὶ διατεθειμένον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ διεκδικήσῃ ἐτη τινα ἔτι ἀπὸ τοῦ βίου.

Εἰπόμεν ἀμέσως πρὸς ἐπαίνον τῆς κομῆσεως Μαρίας ὅτι οὐδμιαν ἡθάνθη δυσἀρέσκειαν ἐκ τῆς ἀνελπίστου ταύτης ἀναρρώσεως. Ἡ καλὴ καὶ εὐσεβὴς αὐτῆς καρδιά, μολονότι ἀφισταμένη εἰς μεμακρυσμένους ὀνείρους ἔρωτος, ὃν τιμῶς συνεμερίζετο, οὐδέποτε παρετήρησεν ἀνευ φρίκης τὴν ἀναπόφευκτον κρίσιν, ἥτις θὰ ἐξησφάλιζεν αὐτῇ τὴν εὐημερίαν. Ἐὰν ἡ κρίσις ἀνεβλάλετο, ἐπὶ τέλους ἦτο καὶ τοῦτο κέρδος. Ἀπαρράλλακτως ὅπως ὁ βασανιζόμενος ὑπὸ ὀδονταλγίας, ὅστις πρόκειται νὰ ἐξαγάγῃ ὀδόντα καὶ ὅστις, ἂν καὶ γινώσκων ὅτι ἡ ὀριστικὴ αὐτοῦ ἀνάπαυσις ἐγκτεται ἐν τούτῳ, ἐπιστρέφει εἰς τὸν οἶκόν του χωρὶς νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ ὀδοντοἱατροῦ, ἅμα ὡς ἐπ' ἐλάχιστον ὁ ὁδὸς αὐτοῦ ἤθελε δειχθῇ πρὸς αὐτόν φιλάνθρωπος.

Ὁ Κάρολος Σερὰν δὲν εἶχε καρδίαν ὑπὸ θρησκευτικῶν ἰδεῶν ἐμπνεομένην, ἐνεκα δὲ τούτου ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ ταύτῃ δὲν ἔψαλε δοξολογίαν. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε λίαν ἀνεπτυγμένον τὸ αἶσθημα τοῦ σεβασμοῦ τῶν προσώπων, ἐξέφρασε φανερῶς τὰς περὶ τούτου σκέψεις αὐτοῦ, μὴ φροντίσας νὰ περικαλύψῃ αὐτὰς δι' ἐκφράσεων πολὺ ἐλαφρυντικῶν, καὶ μὲ τὴν ἐλευθεριότητα ἐκείνην, ἣν ἔχουσιν

οί νομίζοντες ἐαυτοὺς Ναρκίσσους, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τέλους ἀδιαφοροῦσι περὶ τῆς περὶ αὐτῶν γνώμης τῶν ἄλλων. Οὕτω μὲν τῶν ἡμερῶν ἐξέφρασεν ἀπροκαλύπτως εἰς τὸν Ριβελαί τὴν δυσἀρεσκείαν, ἣν προῦξενεῖ αὐτῷ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο.

— Αὐτὸ τὸ σαπιολέμονο! εἶπεν ἐν οἰκτρῷ ἀνευλαβείᾳ, θέλων νὰ σημάνη τὴν ἐκ τῆς ἀσθενείας κιτρίνην μορφήν τοῦ στρατηγοῦ. Αὐτὸ τὸ σαπιολέμονο νὰ μὴ βάλῃ, ἀδελφέ, εἰς τὸν νοῦν του καὶ καλὰ νὰ κολληθῇ εἰς τὴν ζώην; Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Βισὺ διὰ νὰ τὸν παραχώσουν ἐκεῖ!

— Θὰ κερδήσῃς λοιπὸν τίποτε ἐκ τοῦ θανάτου του; ἡρώτησεν ὁ Ριβελαί.

— Βεβαίωτατα!

Εἶτα ὅμως μετανόησας ἐπὶ τῇ ἐκφράσει του ταύτη, προσέθηκεν οἷονεῖ ἐπεξηγῶν αὐτήν.

— Θὰ λάβω διακοσίας χιλιάδας φράγκων κληρονομίαν.

— Γρήγορα τρώγονται τὰ φράγκα, παρετήρησεν ὁ Ριβελαί.

Ὁ Σεράν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν διὰ τρόπου σημαίνοντος ὅτι ἤξευρε πλείωτερα τῶν ὧν εἶπεν. «Δυστυχὴς γυνή! ἐσκέψατο ὁ ἐμπιστος . . . Καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε!»

Ἐν τούτοις ὁ στρατηγὸς ἐξηκολοῦθει ἀναρρωνύων βαθμηδόν, ἐφ' ᾧ συνεβούλευσαν αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὰ νότια κλίματα.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μεταβῇ ἐπὶ τινι καιρὸν εἰς Κάννας.

Ἡ κόμησσα Μαρία σφόδρα ἐλυπήθη ἐκ τούτου. Καθὼς πολλὰ ἄλλα κυρία λεπτὰ καὶ εὐγενεῖς, μεθ' ὑπομονῆς ἐνεκαρτέρει σκεπτομένη ὅτι, ἂν δὲν ἦτο συνηνωμένη πρὸς τὸν ἄνδρα, ὃν ἠγάπα, ἤρκει ὅτι ἠδύνατο νὰ βλέπῃ αὐτὸν συχνάκις καὶ νὰ συνδιαλέγεται μετ' αὐτοῦ. Ὁ ἥχος τῆς φωνῆς τοῦ ἀγαπητοῦ ἀνδρός, μία λέξις τυφερὰ κλοπηδὸν ἀκουομένη, πάντα ταῦτα ἐχρησίμευον ὡς τροφή εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἐβδομάδας καὶ παρῆχον αὐτῇ οἷονεῖ γαλήνιον παρὰδεισον, ἐν ᾧ ἔζη ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς μετριωτάτης αὐτῆς εὐτυχίας.

Τούναντίον ὅμως ὁ χωρισμὸς ἦτο δι' αὐτὴν μαρτύριον. Τὸ Βισὺ ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς ὡς κόλασις, ὡς εἶδος παμμεγίστου λέβητος ἐν ᾧ ἐκόχλαζον ἀσθενεῖς, ἰατροί, ξενοδοχεῖα, λουτρώνες, ἵπποι, καφωδεῖα μετὰ διαβατικῶν θεατρικῶν ἐταιριῶν καὶ τὰ παρόμοια. Πάντα ταῦτα ἐπεφάνοντο καὶ ἐξηφανίζοντο διαδοχικῶς ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτῆς, ὡς λαχανικὰ ἐν κοχλάζοντι ὕδατι, πνιγόμενα ἐντὸς ἀτμοῦ θερμότητος καὶ βρωμειωτάτου . . . Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἀναλογιζομένη ταῦτα ἔφρισεν. Πάντα δὲ ταῦτα, διότι αἱ ἐξ ἐβδομάδης διέρρευσαν, εὐρισκομένης αὐτῆς μακρὰν τοῦ ἀγαπητοῦ προσώπου, φαιδρυνόμεναι ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ Καρόλου, ἐν ᾗ οὗτος ἐπληροφόρει τὸν στρατηγὸν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πύργου καὶ πρὸ τῆς ὑπογραφῆς του ὑπέβαλλεν εἰς τὴν κόμησσαν «τὰ βαθυτάτα αὐτοῦ σέβη». Ὅταν εἶδεν ἑαυτὴν ἠναγκασμένην ν' ἄρξηται αὐθις τοῦ αὐτοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, τούτέστι νὰ ὑπομείνῃ τὸν χωρισμὸν, ἡ τόσον ἡσύχου χαρακτῆρος καὶ τόσον ὑπομονητικῇ συνήθως αὕτη γυνὴ κατελήφθη ὑπὸ ζοφωρῶν αἰσθημάτων ἀπογνώσεως καὶ ἀνυποταξίας.

— Δὲν θὰ ὑπάγω! ὄχι, δὲν θὰ ὑπάγω! ἀνέκραξε πλῆττουσα τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς μὲν τῶν ἡμερῶν, καθ' ἣν εὐρίσκετο μόνη ἐν τῷ δωματίῳ, εἶναι ἀνυπόφορον, ἀνήκουστον νὰ μοὶ ἀφαιρῶσι τὴν μόνην μου χαρὰν, τὴν μόνην μου παρηγορίαν! Θὰ εἰπῶ εἰς τὸν στρατηγὸν ὅτι θέλω νὰ μείνω εἰς Παρίσιους. Οὐδέποτε ὁ Κάρολος θὰ δυνήθῃ νὰ ὑπομείνῃ τριῶν μηνῶν χωρισμὸν!

Ὁ ἔρως καθίστα αὐτὴν τόσον τολμηρὰν, ὥστε ἐθρασύνθη μέχρι σημείου νὰ κάμῃ παρατηρήσεις εἰς τὸν στρατηγόν.

— Τὸ μεσημβρινὸν κλίμα σὰς ὠφελεῖ. φίλε μου, εἶπε μεμετρημένως καὶ μετὰ μεγάλης διπλωματίας, ἐμέ ὅμως ἤξεύρετε πόσον μὲ βλάπτει ἡ ζέστη, καὶ ἐπομένως . . .

— Ἐννοῶ ἀγαπητὴ μου, εἶπεν ὁ στρατηγὸς διακόπτων αὐτήν. Προτιμᾷς νὰ μείνῃς εἰς Παρίσιους αὐτὸν τὸν χειμῶνα, καὶ

τὸ ἐννοῶ καὶ τοῦτο, διότι εἶναι μᾶλλον εὐχάριστον. Εἶσαι ἐλευθέρα νὰ τὸ πράξῃς, δὲν θὰ σὲ ἐμποδίσω ἐγώ. Ἐάν ὅμως ἀπέθνησκον ἐκεῖ κάτω, ἐνῷ σὺ εὐρίσκεσαι ἐδῶ, ὁ κόσμος θὰ σὲ κατακρίνῃ, καὶ σὺ δὲ αὐτῇ, Μαρία, διότι γνωρίζω καλῶς τὴν καρδίαν σου, θὰ λυπηθῇς πολὺ.

Ὁμιλῶν προσέλαβεν ὕψος ἡπιώτερον. Ἀρξάμενος διὰ τῆς τραχύτητος ἐκείνης, ἥτις προσιδιάζει εἰς ἀνθρώπους συναισθανομένους ὅτι καθίστανται βέρος ἐν τῷ βίῳ τῶν ἄλλων, ἐπεράτωσε τὴν ἀπάντησίν του δι' ὕψους σχεδὸν πατρικοῦ. Ἡ σύζυγός του προσέκλινε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὰ δάκρυα, ἀπερ' ἀνέβαινον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, καὶ ἠσπάζατο τὸ γεγηρακὸς καὶ φαλακρὸν μέτωπον τοῦ στρατηγοῦ. Ἡ καρδία αὐτῆς ἦτο πλήρης θλίψεως, ἐν τούτοις ἐφαίνετο αὐτῷ προσμειδιῶσα.

Ἄφριλε ν' ἀναχωρήσῃ! Οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι. Εἰς τὴν Μαρίαν ἐπῆλθε τότε ἐμπνευσις. Ἐν εὐνοικῇ τινι στιγμῇ ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν Οὐβέρτον, τὸν ἰδιαιτέρον αὐτῆς φίλον, πρὸς ὃν, ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ δεικνύῃ φανεράν προτίμησιν.

— Φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ διὰ τοῦ ἀθώου καὶ παιδικοῦ ὄλως ὕψους ἐκείνου, ὅπερ ἀπετέλει ἰδιόζων παρ' αὐτῇ θέλητρον, ἀληθινὴ μου φίλε. Δύνασθε νὰ μοὶ παρὰσχῃτε μίαν μεγίστην ὑπηρεσίαν;

«Θὰ κάμῃ πάλιν καμίας μεγάλην ἀνοησίαν!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Οὐβέρτος.

— Δὲν δύναμαι νὰ λαμβάνω εἰδήσεις ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ Καρόλου, ἐξηκολοῦθη ἐν συγκινήσει. Ἐγὼ δύναμαι νὰ τῷ γράψω ὅταν θέλω, ἐκεῖνος ὅμως δὲν δύναται. Ὁ σύζυγός μου ἀφ' ἑτέρου λησμονεῖ πολλάκις νὰ μοὶ κάμῃ λόγον περὶ τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας λαμβάνει. Γράφετέ μας λοιπὸν σεις! Καὶ ἐν ἐκάστη ἐπιστολῇ λέγετέ μοι, ὡς ἐκ τύχης καὶ ὅλως ἀδιαφόρως, τί κάμνει ὁ Κάρολος καὶ πῶς πηγαίνει. Σὰς παρακαλῶ. Ἐάν ἤξεύρατε . . . Θὰ μείνωμεν ἐκεῖ κάτω τοῦλάχιστον ἐπὶ τρεῖς μῆνας!

Ἦτο ἐτοίμη νὰ κλαύσῃ, τὰ χεῖλη αὐτῆς ἔτρεμον, καὶ μετὰ δυσχερείας ἠδύνατο νὰ συγκαταστήσῃ ἑαυτήν.

— Τί παρὰδόξος παραγγελία! ἐσκέψατο ὁ Οὐβέρτος μετὰ ὀργῆς καὶ συγκινήσεως ἐν ταῦτ' διατελῶν. Καλῶς ἔλεγον ὅτι θὰ ἔπραττε καμίας ἀνοησίαν! Καὶ τὴν ἀνοησίαν αὐτὴν τὴν ἔπραξε, διότι τῷ ἔγραψεν ἤδη.

— Ἐχει πολλὰς ἐπιστολάς; ἡρώτησεν ὁ Οὐβέρτος ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως.

— Βέβαια . . . εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἐρυθριῶσα κατὰ τὴν ἀξιοκατάκριτον αὐτῆς συνήθειαν.

«Θὰ τραβήξω τὸν διὰβολόν μου διὰ νὰ τὰς λάβω ὀπίσω, ἐσκέψατο ὁ Οὐβέρτος. Παρὰδόξον μὲν, ἀλλ' ὅμως κατὰ μοὶ λέγει ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος ποτὲ δὲν θὰ γείνη».

— Καλὰ, εἶπεν ἐκεῖνος, θὰ σὰς γράψω ἢ μᾶλλον θὰ γράψω εἰς τὸν στρατηγὸν πάσας τὰς ἐντεῦθεν εἰδήσεις.

— Δὲν θὰ γράφετε πρὸς ἐμέ; ἡρώτησε μὲ ὕψος παρακλητικόν.

— Ὅχι, κυρία, ὄχι πρὸς ἐμὰς, ἀπήντησεν ὁ ἐμπιστος μετὰ σοβαρότητος.

Εὗρισκεν αὐτὴν θαυμασίως ἀγαθὴν ἐν τῇ ἐκτάκτῳ αὐτῆς ἀπλοϊκότητι, ἐκστῇ δὲ ἀπλοϊκότης αὐτῆς καθίστα αὐτὴν θελκτικωτέραν ἔτι εἰς τὰ ὄμματά αὐτοῦ, μολονότι πολλοὺς κατέβαλλε κόπους ὅπως μὴ φρονῇ περὶ αὐτῆς οὕτως.

Ἐπεθύμει νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν τὴν αἰτίαν, δὲν ἐτόλμησεν ὅμως ἐνεκα τοῦ σοβαροῦ ὕψους, ὅπερ ἐκεῖνος εἶχε προσλάβει, καὶ ἐπομένως περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.